

Umírám

Ulice. Jen letmo vkradla se na mysl
a už za vraty tamějších činžovních domů
přicházím do řečí.

Zkusím „Lidé, nechám vás vyhladovět“.
Lidé to nejsou.

Zkusím „Lidé, prostřete k hostině“.
Mé já to nejsou. Ale přepočítám si je.

Ulice. Jen letmo vkradla se na mysl
a už vrata tamějších činžovních domů.
Zvládnou kliku, pozdrav, pokus o demi-plié.

Uvažuji, že snad uváží,
jak produkt zpracovat a nezabít komika,
na tom sešlapaném prahu smrti.

Zkusím „Bože, pozvednu tě koutky úst“.
Bůh to není.

Zkusím „Bože, zostudím tě koutky úst“.
Děbel to není.

Tak je to rýmička.